

‘La Pomerola’, a Vic

La Fundació Jacint Verdaguer i la Fundació L’Atlàntida presenten aquest vespre el muntatge poètic i musical ‘La Pomerola, el poeta’, fet a partir del text ‘La Pomerola. Primavera’. A la vegada, Verdaguer Edicions publica l’edició crítica d’aquesta obra

“**H**e intentat anar a favor del text, amb un muntatge escènic mínim.” Així parla Pep Paré, el director de la peça *La Pomerola, el poeta*, que s’estrena aquest vespre al teatre L’Atlàntida de Vic. És a les 20.30 h. Anna Maluquer hi posa la veu, Natàlia Arroyo interpreta al clarinet la música de Ramon Ferrer. Poc abans de l’estrena, Paré també presentarà el llibre *La Pomerola. Primavera*, de Jacint Verdaguer, que és el text en què s’ha basat el muntatge, i que acaba de publicar Verdaguer Edicions, dins de la col·lecció *Obra Completa*. Aquesta edició crítica ha anat a càrrec de Ricard Torrents i M. Àngels Verdaguer. Cal tenir en compte, és imprescindible, el context vital en què veu la llum aquest poema. Verdaguer, el 1896, amb 51 anys, va compondre *La Pomerola*, que va presentar als Jocs Florals sense èxit. La seva situació, després d’haver estat el poeta nacional, era d’exclusió, en l’àmbit social, i de persecució, en l’eclésiàstic. Ara tenim a les mans aquest text oblidat, publicat per un segell editorial joveníssim. “Estem contents de la bona resposta al nostre treball. Hem tingut molt ressò pel fet de dedicar-nos a un sol autor, i pel fet que la iniciativa sorgeixi d’una fundació. Som una fundació que vol conservar el patrimoni, i la literatura és patrimoni”, explica Carme Torrents, directora de la Fundació Jacint Verdaguer. En la presentació de l’obra es fa aquesta descripció: “Sobre un fons autobiogràfic, el poeta es presenta com el vell trobador que arriba a la masia de la seva infantesa, on ja ningú no el reconeix. En veure que al foc de la llar cremen branques de la pomerola, l’arbre singular que va emparar la seva naixença al món de la poesia, el trobador esclata en plors, s’identifica i narra la seva història.” En el marc de Verdaguer Edicions, properament apareixerà la col·lecció *Univers*, amb llibres de butxaca que recullen antologies temàtiques. La primera serà *Dimonis. Verdaguer i els exorcismes*, a càrrec d’Enric Casasses. Pel que fa a l’*Obra Completa*, el pròxim títol serà *Al cel*, a cura de Pere Tió.

En el cas que ens ocupa, s’ha rescatat un text d’una senzillesa fonda, de l’època de maduresa i contradicció, en què l’autor es des-

L’actriu Anna Maluquer, a dalt, posa la seva veu en el muntatge. A sota, el bust de mossèn Cinto Verdaguer a Vila Joana.
JORDI PUIG / EL 9 NOU / MUHBA

pulla i, davant de l’abandonament de què és objecte, opta per tornar a allò que és essencialment: poeta. Passi el que passi, això quedarà, la poesia. “És una llengua que és un doll de bellesa, d’imatges impressionants, exuberants. I pot apropar els lectors perquè poden llegir-lo en poca estona”, continua comentant Carme Torrents.

Aquest text, curt, contundent, ha propiciat l’espectacle. D’ell ja se’n va fer una primera aproximació el 2002. Ara Pep Paré el torna a agafar. Torrents destaca, precisament, la idea de Paré d’“anar a favor del text”. Verdaguer és pura sonoritat. El muntatge es tornarà a fer el

9 de març al Born, a Barcelona, i el 17 de maig al Centre Cultural de Folgueroles.

“Confio molt en el text”, diu Pep Paré. “És un text emblemàtic, de maduresa, que du el bagatge de tots els gèneres i que se situa en un moment d’abandonament i a la vegada d’afirmació.” És directe, descriptiu, orgànic. “No és críptic ni místic.” Es juga entre el passat del record i un present buit. Només queda la paraula del poeta. “La paraula crea l’univers.” Com que Verdaguer ho ha perdut tot s’agafa a això, a la paraula, a la poesia, que és l’únic segur. Ell, per damunt de qualsevol altre títol, és poeta. ✱